

En sam skok, en sam »ph!« — in mačka je zasadila svoje kremplje v miško. Še zacviliti ni mogla in utegnila revica, tako se je ustrašila. Kar odrvenela je v smrtni grozi.

Mačka je izpustila svoj plen iz krempljev, pa ga tem srditeje spet prijela z ostrimi zobmi. Zaničljivo je pogledala na učence in še zaničljiveje na miško.

Seveda! Bratí mi znamo, pisati tudi, računati malo tudi in še to in ono. Miši loviti pa mi ne znamo. Mačka pa. In kako! Ponosna je na to. Le miška se nam smili. Rešili bi jo. A mačka grči srdito, da bi nam skočila v glavo, ako bi stopili proti nji. Odpremo vrata. Kot strela švigne mačka iz šole.

Milka Posavska:

Slana.

Slana je pala,
je rože pobrala —
kaj čem na svetu
začeti zdaj jaz!

Se, slanica padaj,
u grobe pokladaj,
kar je rodila
preljuba pomlad.

Prazne gredice,
vele cvetice —
to si jesenski
ti žalostni čas!

Pa v igred bo ustala,
spet srcem poslala
bo žarkov ognjenih,
spet zelenih nad.

Cvetoš:

Oktober.

Teden dni
že dež prši,
dan je vsak meglen.
Krasan vrtóv
in gozdóv
strla starka je jesen.

Sadje k nam
je prišlo v hram,
kar ga dozorelo je.
Mrtev gaj
spet je zdaj —
vse, oj vse zvenelo je.

